

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У. 2654/16
22.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... број ..., коју заступа Светислав Поштић, адвокат из Панчева, ул. Мите Топаловића број 6, изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије, број 46-00-00986/2014-13 од 10.03.2015. године, уз учешће заинтересованих лица Републике Србије, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво-Одељење у Зрењанину, ул. Гимназијска број 7 и Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде из Београда, у правној ствари враћања одузете имовине, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, број 46-00-00986/2014-13 од 10.03.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** Министарство финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове да тужиљи А.А. из ..., ул. ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију – Подручне јединице Нови Сад број: 46-005381/2012 од 03.11.2014. године, којим је у ставу I диспозитива усвојен захтев, враћена имовина и утврђено право својине законској наследници бивше власнице, А.А. из ..., ул. ... бр. ... на некретници – пољопривредном земљишту и то: на 9149/655298 идеалних делова кат. парцеле ..., укупне површине 65.52.98 ха, уписане у листу непокретности број ... КО ..., а која имовина је одузета бившој власници Б.Б. на основу

правоснажен одлуке Градског народног одбора Панчево број ... од ... године. Ставом II диспозитива истог решења обавезана је Република Србија, као власник, да по правноснажности решења пренесе у сусвојину А.А. непокретност из тачке 1. диспозитива решења у обиму њеног сувласничког удела. Ставом III диспозитива је наложено да се на основу тог решења, по његовој правноснажности, изврши упис права својине у корист тужиље са обимом удела 9149/655298 идеалних делова, док је ставом IV наложено надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу тог решења изврши брисање свих хипотекарних терета забележних у било чију корист. Ставом V првостепеног решења обавезано је Министарство пољопривреде и заштите животне средине, као корисник да тужилји преда у судржавину непокретност из тачке 1. диспозитива решења, одмах по правноснажности тог решења, док је ставом VI констатовано да је враћена имовина у слободном промету, а Република Србија, односно јединица локалне самоуправе има право прече куповине приликом првог отуђења. Ставом VII диспозитива је констатовано да ће се о преосталом делу захтева, који се односи на враћање пољопривредног земљишта и то: стари катастарских парцела број ..., површине 1 ј 1549 кх.хв., парцеле број ..., парцеле број ..., парцеле број ... и дела парцеле ... (преосталог дела површине који није враћен у натуралном облику) у површини од 66 м², све у КО ..., одлучити накнадно, када се за то стекну законски услови.

Тужбом поднетом Управном суду дана 19.02.2016. године тужиља оспорава законитост решења туженог органа, сматрајући да нису испуњени услови за доношење делимичног решења од стране Агенције за реституцију – Подручне јединице Нови Сад, будући да је решен само један мали део њеног захтева, док је у преосталом делу захтева првостепени орган дао нејасну и неразумљиву одлуку из које се не може видети да ли је о том делу захтева првостепени орган одлучивао или није. Одлучујући по поднетој жалби Министарство финансија Републике Србије се сагласило са ставом првостепеног органа да ће се о захтеву странке накнадно одлучивати када се за то стекну законски услови, иако се из решења првостепеног органа не може закључити да ли је о захтеву тужиље уопште одлучивано или није. Тужиља сматра да је тужени орган био у обавези да реши њен захтев, односно да захтев усвоји, одбије или да реши на неки други начин, то што ће странци дати јасна и одређена упутства на основу којих би била у могућности да оствари своја законска права. Образложење туженог органа да ће се о захтеву странке одлучити када се стекну услови, а да притом није наведено који то услов недостаје и на основу чега се закључује да ће се икада остварити, представља погрешну примену закона, чиме је странци директно онемогућено да у управном поступку оствари своја законска права. Са изнетих разлога, тужиља предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, као и да обавезе тужени орган да јој надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, на име састава тужбе.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да тужиља у тужби није навела нове чињенице нити је приложила нове доказе, осим оних који су били наведени у жалби на првостепено решење, а који су од стране Министарства оцењени приликом доношења оспореног решења, па остајући у свему при разлозима изнетим у оспореном решењу, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересована лица нису доставила одговор на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу, у одсуству уредно позваног туженог органа и законских заступника заинтересованих лица, као учесника у поступку, у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), којим је прописано да изостанак уредно позване странке са усмене расправе не одлаже њено одржавање.

Пуномоћник тужиле је на усменој расправи истакао да у оспореном решењу постоје недоследности, као и у првостепеном решењу у погледу идентификације и начина предаје земљишта, због чега предлаже, остајући у свему при разлозима изнетим у тужби, да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати на поновни поступак и одлучивање. Трошкове је тражио за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и за приступ на расправу у износу од 18.000,00 динара, као и трошкове судски такси по одмерању суда.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Основано се, по оцени Управног суда, тужбом указује да је доношењем оспореног и првостепеног решења повређен закон на штету тужиле, јер је приликом одлучивања првостепеног органа погрешно примењено материјално право, што је тужени орган пропустио да правилно оцени приликом доношења оспореног решења. Чињеница да стара парцела тужиле пада на две катастарске парцеле истог власника, односно да су обе парцеле у државној својини и да се не врши цепање парцела према фактичком стању у време одузимања, не води закључивању да није могла бити враћена у целини површина одузете катастарске парцеле ... о којој је одлучивано. Ово стога што је враћено земљиште опредељено кроз реални удео због промене облика и површине парцела које се налазе на месту где је била одузета парцела. Како тужиле није враћена њена непокретност, у мерама и границама како је одузета, већ је враћен реални удео катастарске парцеле на којој се претежно налази одузета парцела, суд налази да је парцела могла бити враћена у целини, јер се и други део катастарске парцеле која је одузета (део од 66 м²) такође налази на земљишту које је у државној својини. Стога није било сметњи да се утврди реални удео према целини одузетих парцела, односно да се врати површина парцеле од 00.92.15 ха, што одговара површини одузете катастарске парцеле број ... КО

Суд посебно истиче да за ову катастарску парцелу нису били испуњени услови за доношење делимичног решења, јер је за враћање те парцеле, чак и да су испуњени услови из члана 16. став 3. Закона о враћању одузетог земљишта и обештећењу, морало да се одлучи у целини (враћање дела катастарске парцеле у натуралном облику и обештећење за невраћени део). Ово стога што је одредбом члана 16. став 3. прописано да ако се одузета непокретност не може вратити у целини, бившем власнику вратиће се део одузете непокретности, уз обештећење за невраћени део, у складу са овим законом.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, у складу са схватањем и примедбама суда изнетим у пресуди, а којима је везан сагласно одредбама члана 69. став 2. наведеног закона.

Одлуку у ставу II диспозитива пресуде, Управни суд је донео применом одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредби члана 153. Закона о парничном поступку, које се сходно примењују у управним споровима на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима и обавезао тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора које је имао на име награде адвокату за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара за заступање на усменој јавној расправи у износу од 18.000,00 динара, који су опредељени у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС” бр. 72/11...55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 22.02.2018. године, 9 У 2654/16

**Записничар
Елена Петровић,с.р.**

**Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ЈЗ